

колко други. Следъ вечеря, дошелъ Илю войвода. Почналъ се разговоръ, който по-сетне се превърналъ въ остра разпра. Караджата и Хаджията, като по-млади и по-енергични войводи, не смѣтали, че ще засѣгнатъ съ похвалитѣ си самолюбието на по-старитѣ труженници и се похвалили съ своитѣ дѣла. Цеко и Илю войвода се почувствували незачетени, извадили пищовитѣ си и щѣли да убиятъ Караджата и Хаджи Димитъръ. Спуснали се другитѣ и кръвопролитие то било предотвратено.

Отъ тая случка по-сетне се зародила смъртна омраза между старитѣ и млади войводи въ Букурещъ. Раковски научилъ за това, извикалъ еднитѣ и другитѣ, съветвалъ ги, примирявалъ ги и имъ показвалъ какъ трѣбва да служи на народа. Изобщо влиянието на Г. Ст. Раковски — патриархътъ на българскитѣ възстанически движения — всрѣдъ всички емигрантски срѣди въ Букурещъ било голѣмо. И той донѣкъде успѣлъ да примири войводитѣ; съ пламеннитѣ си наставления, той претъпилъ страститѣ на пробуденитѣ синове и ги накаралъ да забравятъ враждитѣ предъ голѣмото свето дѣло и великата борба за свободата. Чертаейки планове за тази борба Раковски накаралъ нѣкои момчета да постѣпватъ на военна служба въ нѣкои казарми на Румъния и Русия за да бждатъ готови съ подготовката си и военното изкуство да слу-